

mange Fiskere, har jeg efter ringe Bøne gjort, hvad jeg har kunnet, for at sætte mig ind i Sagen. Derfor har jeg ment, at jeg kunde have Lov til i al Bestedenhed at udtale mig i alt Fald om adskillige Punkter i dette Lovforslag; men at saa en saadan allerhøjeste Anerkendelse er ganske vist noget mere, end jeg havde tænkt mig Muligheden af. Den højtærede Minister udtalte dernæst, at Oplysningerne i den Statistisk, som jeg har tilladt mig at udarbejde og vedhæfte Betænkningen, vare altsor lidet talrige til, at man kunde bygge noget bestemt derpaa, ligesom det jo heller ikke var nogen officiel Statistisk. At det ikke er nogen officiel Statistisk, skal jeg villig indrømme; men paa den anden Side mener jeg, at det er et godt og brugbart Grundlag, naar man har undersøgt Fiskeriforeningens Medlemsblad for de sidste 10 à 11 Aar, hvor der hver Aage findes Beretning om, hvad Sneesen af Rødspætterne i Rattegattet vejer. Jeg mener dog, at det er en ganske god Statistisk, som man, hvis man vil være lidt velvillig over for den, godt kan være bekendt at tage et ikke ganske ringe Hensyn til. Den højtærede Minister udtalte for et enkelt Steds Bedkommende, „Hertas Flak“ tror jeg det var, at nævnte Statistisk viste, at Vægten af Rødspætter pr. Snees var gaaet ned i Løbet af de sidste Aaringer; men det sidste Tal, som den højtærede Landbrugsminister oplæste, nemlig fra 1895, viser jo, at den atter er gaaet betydelig op, og det er mig ogsaa bekendt, at de paa andre Steder for en Tid ere aftagne i Størrelse, men saa er der igen kommet en Stigning. Jeg mener derfor, at det er ganske andre Ting end en stærkere Befikning af Rattegat, som bevirker, at Rødspætterne der til en Tid ere noget større, til en anden Tid noget mindre. Jeg tror, at det er Naturforhold, hvorover man slet ikke er Herre, som ere Skyld derti. For øvrigt skal jeg ikke nærmere komme ind herpaa i dette Øjeblik; jeg mener, det er mere passende at fremdrage de forskillige Detailler ved Sagens anden Behandling, da vi, som jeg sagde i min første Tale, undergav Sagen en saa grundig Førstebehandling i Fjor. Jeg takker for det Svar, jeg fik paa det Spørgsmaal, jeg rettede til den højtærede Minister angaaende Ophævelsen af en Vedtægt, og det glæder mig, at Ministeren vil tage Sagen i sin Haand. Det Tilfælde, jeg sagtede til, vedrører min Valgkreds og omliggende Smaasor. Vedtægten har — om jeg husker ret — til Overskrift: Vedtægt for Farvandene mellem Taasinge, Vangeland og Trø, og Forholdene derved ere saaledes, at straks efter at Vedtægten var bragt i Stand,

gjorde man Indenrigsministeriet — under hvilket den Sag jo den Gang sorterede — opmærksom paa, at denne Vedtægt var bleven bragt til Veje paa en Maade, som ikke var fuldstændig korrekt. Ministeriet tog intet Hensyn hertil, og Fiskerne dernede henvendte sig da til mig som Repræsentant for deres Kreds og bad mig tale med Ministeren om Sagen og undersøge den nøjere. Følge deres Ønsker undersøgte jeg Sagen og sagde til dem, at der ikke var nogen anden Vej til gaa end den, der staar i Loven, og som de var gaaet, da de havde oprettet Vedtægten. De gif saa den af Loven foreskrevne Vej; efter mange Genvordigheder, som jeg ikke her skal komme ind paa, fik de nedsat et Udvalg, og dette Udvalgs Flertal kom til den Erkendelse, at det var heldigt at saa væsentlige Forandringer i Vedtægten. Indenrigsministeriet svarede imidlertid, at det ikke kunde indlade sig paa at stadfæste de ønskede Forandringer. Da Ministeriet ikke kunde indlade sig paa dette, mente Udvalget, at saa maatte det i alt Fald ifølge Lovens klare Ord kunne indlade sig paa at ophæve hele Vedtægten, naar man androg derom. Man androg saa om at saa hele Vedtægten affattet, og jeg kan ikke se rettere, end at man har fuldstændig Ret hertil, naar de af Loven foreskrevne Formaliteter ere iagttagne. Ved Hjælp af en juridisk kundig Mand blev alt lagt til Rette, som det skulde. Flertallet af Udvalget indstillede derpaa under 10de August d. A. til Landbrugsministeren, om de dog ikke endnu kunde blive enten fri for Vedtægten eller saa den forandret, som de ønskede det. Herpaa har Landbrugsministeriet svaret: „Efter at man i denne Anledning paa ny har brevvekslet med Fiskerikontrolløren for Østifterne samt Fiskerikonfulenten, skal man til Efterretning og videre fornøden Befendtgørelse tjenstlig melde, at man vedblivende ikke ser sig i Stand til at stadfæste den nævnte Bestemmelse i Forslaget.“

Da dette saaledes ikke kan blive Genstand for Stadfæstelse, kan der fra Ministeriets Side ikke foretages videre i denne Sag. Hvilket tjenstlig meldes til behagelig Efterretning.“ Det er Ministeriets originale Skrivelse, og den er til den højtærede Landbrugsministers Tjeneste, hvis det ønskes. Men naar Udvalgets Flertal er enigt om dette, og Flertallet af Fiskerne ønsker at komme af med Vedtægten — ja, ikke alene Flertallet, men jeg kan sige, at af 200 Fiskere findes der næppe over 20, der ønske at bibeholde Vedtægten, medens Resten ønsker at komme af med den — kan jeg jeg ikke se, at en Brevveksling med Fiskerikonfulenten og Fiskeri-